

JANJA MAGDIČ

Drobtinice sreče

JANJA MAGDIČ

Drobtinice sreče

Velika Polana, 2020

JANJA MAGDIČ: *Drobtinice sreče*

ZBIRKA IZDANA V SAMOZALOŽBI

Sedež izdajatelja: Janja Magdič, Velika Polana 79, 9225 Velika Polana
Uvodniki: mag. Marko Repnik, direktor Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti
Olga Paušič
Fotografije: Biserka Sijarič
Lektoriranje: Olga Paušič
Oblikovanje: GRAFOP, Peter Orban, s. p. Lendava
Tisk: Center digitalnega tiska ARMA Lendava
Naklada: 150 izvodov
Velika Polana
marec 2020

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-1

MAGDIČ, Janja

Drobtinice sreče / Janja Magdič ; [uvodniki Marko Repnik, Olga Paušič ;
fotografije Biserka Sijarič]. - Velika Polana : samozal., 2020

ISBN 978-961-290-841-6
COBISS.SI-ID 304479744

JANJA MAGDIČ

Drobtinice sreče

Drobtinice sreče Janje Magdič

Ko v človeku dozori ideja za zapis svojih misli, želja, spominov ali dogodkov, je to gotovo povezano z neko življenjsko prelomnico. Te se vedno kažejo v obliki pomembnega enkratnega dogodka ali nekega obdobja, ki pusti na osebi določen pečat. Kaj in kako pisati, je seveda prosta izbira posameznika, vsekakor pa je odgovor na to vprašanje v največji meri povezan s talentom oziroma navdihom. Izlivanje čustev ali spominov na papir je vse prej kot enostavno in rutinsko opravilo, saj je ogromno deležnikov, ki vplivajo na kvaliteto samega zapisa. Tako se pisec vedno sooča najprej sam s sabo, kjer mora dodobra razmisliti stvari, jih osvetliti iz pravega zornega kota, predvsem pa jih napisati za bralca zanimivo in razumljivo. Besede se morajo lepo skladati z rdečo nitjo celostne podobe, biti morajo tehtne in izražati svoj pomen. Ujete v trenutku morajo biti aktualne tudi v letih, ki sledijo, saj je ravno v tem poanta zapisa nekega občutka ali spomina.

Janja Magdič je oseba z velikim srcem in skozi svojo novo zbirko DROBTINICE SREČE nas lepo popelje na pot svojih misli, občutkov, spominov in mladosti. Res je, da se kulturno aktivni osebi v letih delovanja na področju ljubiteljske kulture nabere veliko kulturnih iskric, vendar je to precej premalo za to, da bi zapisi le-teh dosegli želeni učinek. Potrebno jim je dodati življenje in pesniški navdih. In to je Janji Magdič v njeni zbirki tudi uspelo.

Ob izdaji druge pesniške zbirki izrekam avtorici iskrene čestitke v upanju, da se drobtinice sreče pometejo v velik kos kulturne pogače in da njena sreča traja še zelo dolgo.

Javni sklad RS za kulturne dejavnosti
mag. Marko Repnik, direktor

Olga Paušič

Pesmi kot podobe življenja

Pesnjenje je med ljubiteljskimi literati nedvomno najpopularnejše področje umetniškega ustvarjanja. Zakaj pravzaprav? Eni pravijo, da se jim zdi najlažji način izražanja, drugi, da vzame pisanje pesmi od vseh literarnih zvrsti najmanj časa, tretji pa, da je pesnjenje zelo ekonomična zadeva, saj lahko v pesmi z malo besedami veliko sporočiš. V večini primerov gre po vsebini za osebnoizpovedno ljubezensko, reflektivno, spominsko, družbenokritično pesnjenje, ki prinaša takšne in drugačne podobe iz življenja avtorjev. Pesmi, ki nastajajo v tem duhu, so takšne vrste, da je v ospredju vsebina, za obliko/formo pa se avtorji pretežno ne menijo. Za jezik velja, da je preprost, pogosto čustveno nabit, a le z malo metaforike. Drži pa, da so te pesmi oz. zbirke brane le v ožjem krogu, med prijatelji, znanci in seveda avtorjevimi svojci, širše publike pa v večini primerov ne dosežejo.

Za omenjene lahko pomenijo veliko, so lahko neprecenljive. Dejstvo je, da ima vsak pravico ustvarjati, objavljati svoje izdelke, jih natisniti v knjižni obliki in javno predstavljati. Smo demokratična družba in ni dvoma, da mora biti demokratična tudi naša kultura.

Pesmi so lahko zelo zanimive podobe življenja, dokument časa in družbenih razmerij. Lahko se zgodi, da v trenutku nastanka niti niso deležne pozornosti, je bodo pa morebiti kdaj kasneje, kdo ve? V življenju je vse zelo relativno, kot so različni okusi, mnenja in sodbe o stvareh. Kar je všeč meni in o čemer imam jaz zelo pozitivno mnenje, je za koga drugega morda brez vrednosti in vredno le negativne kritike. Bodimo torej prizanesljivi, preudarni in predvsem tolerantni, ko presojamo o ljudeh, njihovih dejanjih in stvareh.

Pesniška zbirka JANJE MAGDIČ, ki ima zgovoren naslov DROBTINICE SREČE, je avtoričina druga knjižna objava. Lani (2019) smo jo spoznali skozi pesmi, zbrane v zbirki ISKRENJE SRCA. Avtorica pravi, da je tokratna knjižna izdaja bržda njena zadnja – a nikoli ne reci nikoli! Ker je tik pred upokojitvijo, se bo gotovo našel čas in še veliko vzgibov za ustvarjanje.

Tudi pesmi iz zbirke Drobotinice sreče lahko označimo za osebnoizpovedne lirske pesmi, le v tretjem razdelku (Življenje so zgodbe) so pred nami zgodbe v verzih, torej na epske spominjajoče kratke pripovedne pesmi. Prva pesem v zbirki – *Drobotinice sreče* – nam pravzaprav predstavi celotno zbirko. Gre za drobtinice, ne za velike kose pogače, torej za razmišljanje in čustvovanje osebe, ki ceni in spoštuje »srečo v majhnih obrokih«. Radi pravimo, da kdor z malim ni zadovoljen, velikega ni vreden. Prekmurci (in Prleki) smo pregovorno skromni ljudje in znamo spoštovati drobne radosti, drobtinice sreče.

Avtorica se v prvem sklopu (Drobotinice sreče) z nostalgijo spominja otroštva, mladosti, prvih ljubezenskih izkušenj, staršev, domačije na Krapju, skratka podob iz življenja nekoč. Te podobe so precej idilične (brezskrbno otroštvo, pestro življenje na kmetih, lepote prleške in prekmurske narave), v to idiliko pa grobo poseže smrt najbližjih (v pesmih *Brat, Krapje* in *Spomini*) in spoznanje – s katerim se sooča sleherni od nas –, da leta vse prehitro minejo in kar naenkrat ugotoviš, da si pravzaprav star. Kako to spoznanje vpliva na posameznika, je pa seveda odvisno od marsičesa, tudi od tega, kako polno si živel, kako si vplival na okolico in soljudi, kakšni so tvoja samopodoba, cilji in družabne vezi, ki so v zrelih letih kar pomemben dejavnik. Magdičeva sprejema svoja leta z veliko mero dostojanstva, humorja in optimizma. Menim, da jo takšno poznamo vsi tisti, ki smo ji blizu.

V drugem sklopu, naslovljenem SPOZNANJA, nam avtorica naniza svoja spoznanja in življenjske izkušnje, ki niso nevsakdanje, niso

nam tuje: gledamo, a ne vidimo, ker nimamo src na pravem mestu, zato je med nami tako malo empatije in vse preveč izključevanja, radi si mečemo polena pod kolena, težko prevzemamo odgovornost za svoja dejanja, zavrgli smo dragocene ključke od vrat pravice, miline duše, svetlobe duha ... Morali bi se »podarjati« drug drugemu, si biti v oporo, popravljati napake v medsebojnih odnosih in priznati, kar kdo dobrega stori. Ugotavlja, da nismo angeli – smo le ljudje, s čimer delno opravičuje slaba dejanja. A grehi vendar ostanejo, kajti že Cankar je zapisal, da je srce pravičen sodnik in ne pozna malenkosti.

V tretjem razdelku – ŽIVLJENJE SO ZGODBE – lahko preberemo nekaj pesmi oz. zgodb v verzih. Govorijo o usodah, ki za naše kraje niso nič nenavadnega: o pijančku, ki na martinovo obtiči v jarku, o prigodah na trgatvi, o dekletu, ki živi pri babici, ker ga je mati zapustila in šla v tujino s trebuhom za kruhom, o zaljubljenecu, ki ga vleče k dekletu in kljubuje snegu in mrazu, o otroku, ki ga je oče zatajil itd.

Pravijo, da postane človek pesnik, če je zelo zaljubljen ali zelo nesrečen. Ta stereotip danes seveda ne drži več, lahko bi pa rekli, da ženejo danes ljudi k pisanju predvsem družbeni, socialni, ekonomski problemi, iz katerih je mogoče črpati nešteto motivov za družbenokritično poezijo. Ljubezen je seveda tudi pogost vzgib, a je tudi ljubezenska poezija marsikdaj povezana z omenjenimi temami. Zbirka pesmi Janje Magdič obsega torej veliko raznolikih vsebin, ki spodbudijo premislek o življenju in drobtincah sreče, morda pa bodo hkrati spodbuda bralcu, da bi tudi sam kdaj pa kdaj vzal pero v roke.

*pisateljica, scenaristka, režiserka gledaliških predstav,
upokojena učiteljica, svetovna popotnica*

I.

Drobtinice sreče

Drobtinice sreče

V otroštvu se ljubezen iskri,
življenje rodi
drobtinice sreče.

Prvi besedi ata, mami,
prvi otroški koraki
so drobtinice sreče.

Otroštvo razigrano,
očetu, materi predano,
to so drobtinice sreče.

V vrtcu igra, petje, ples,
obilo brezskrbnosti zares,
to so drobtinice sreče.

Šola znanje nam da,
na poklic pripravlja,
nove drobtinice sreče.

V službi garamo,
da otrokom čim več damo -
drobtinice sreče.

Otroci se zaposlijo,
svoj kruh služijo -
drobtinice sreče.

Življenje se počasi umiri,
popestrijo ga razigrani vnuki -
drobtinice sreče.

Delovna doba h koncu gre,
upokojitev se že bliža -
drobtinice sreče.

Vsak dan kaj novega prinese
in slabega odnese -
drobtinice sreče.

Preteklosti se spominjamo,
posebnosti življenja obujamo,
vse to so drobtinice sreče.

Bilo je

Bilo na našem je plesu
v mrzlem januarju,
ko sva se spoznala,
cel večer plesala.

Nisem niti slutila,
da te bom vzljubila,
se vate zaljubila.

Večkrat sva se videvala,
le bežno poznala.
Zate naj bila bi le avantura.

Ob vsakem srečanju
sem tiho čutila,
da bi te lahko resnično ljubila.

Tudi v tebi se iskra je zbudila.
Nisem bila več le avantura.

Bilo je ...
In traja še ...

Barve življenja

Kakor mozaik je življenje naše,
pokrivajo ga različne barve.

V otroštvu je v pisane barve odet,
z otroškim veseljem prežet.

V mladosti z rdečo barvo se pokrije,
spremljajo ga zaljubljenost in veselje.

V zrelih letih različne barve riše,
življenje svojo zgodbo piše.

Na jesen življenja je barva mračna,
življenje se umirja.

V starosti je barva temna,
življenje se počasi poslavlja.

Brat

Ali veste, kdo je to,
ki vsak večer gleda
skozi zvezdnato nebo?
To brat naš si ti,
ki nas zapustiti moral si.

Bolezen te žal prehitela je,
iz tebe vedno ideje, veselje,
požrtvovalnost in dobra volja vrela je.
Za vse nas si vedno imel čas,
a nenadno, brez slovesa si odšel od nas.

In zdaj te ni ...
Zato na pokopališče večkrat pohitim,
lučko prižgem,
kako pogrešam te, ti rada povem.
V tihoti se zjoče moje srce,
žalostno od tebe gre.

Mirno v grobu spiš,
več za nič ne skrbiš,
se z angeli v večnosti veseliš.

Obljubim ti, dragi brat,
kmalu se bom prišla spet s tabo pogovarjat.
Lučko kot vedno ti prižgem
in ti kaj lepega povem.

Nikoli te ne bomo pozabili,
preveč lepih trenutkov smo si delili.

Hvala ti.

Bolečina

Ni hujših bolečin,
kot ko materi umre sin.

Bil je mlad
in delal je rad
v hlevu,
na polju,
od jutra
do večera.

Ni živel le zase,
tudi za prijatelje.
Mnogokrat je svoje delo pustil,
da je drugim pomoč nudil.

Veliko prehitro
ustavilo se je njegovo srce.
Zapustil je domače
in drage prijatelje.

Le bolečina v srcih ostala je.

Čakaj me

Čakaj, dragi, me,
čakaj me.
Saj vrnem se
iz te mračne bolnice.

Čakaj me
in zvest mi bodi.
Izčrpano, bolno telo
si želi le k tebi domov.

Moje bolno telo
kmalu ozdravelo bo.
Takrat nama skupaj bo lepo,
da bi le dolgo trajalo.

Čakaj me,
saj vrnem zdrava se.

Čakanje

Večerna zarja že blesti
in okno se odpira v noč.
Nanj dekle nasloni se,
na svoj'ga fanta čakajoč.

Ko vzel slovo je,
ji je rekel:
»Ti veš, da rad te imam,
a vezal se še ne bi rad«.

V slovo podal ji je roko,
še poljubček vroč,
potem odšel je
vriskajoč v noč.

Že dolgo je tega,
njega ni nazaj.
Pa tudi spomnil se je nič več ni,
dekle pa čaka, hrepeni,
saj ga še vedno rada ima,
in upa – da usoda vrne ga.

Dedkova pesem

Beli cvetovi jablane
z vnukom v sadovnjak me vabijo.
Tu so doma moje sanje,
tu mladost tekla je.

Vnuček predragi,
podaj mi roko.
Skupaj v naravi
nama bo lepo.

Skrivaš se mi v travi,
cvetove loviš mi.
Kakor ta cvet v vetru
nekoč bom slovo dal svetu.

Vnuček, s tabo sem vedno mlad,
vračaš mi moje sanje.
Vnuček, imam te srčno rad,
spomni se večkrat name.

Dobro jutro, dober dan

Dobro jutro, dober dan.
Kaj si še vedno zaspan?
Vstani, kava čaka te,
da predramiš se.

Dobro jutro, dober dan,
zunaj svetel je že dan.
Sonce tudi gor že gre,
da ogreje te.

Dobro jutro, dober dan,
pred nama je nov dan.
Izkoristiva ga skupaj,
saj nama je v dar poslan.

Dobro jutro, dober dan,
uživaj z mano ta sončen dan.

Dobro jutro, dober dan!

Jeza

Ko jezen si zelo,
ne stresaj na druge jo,
saj je nalezljiva
in zelo žaljiva.

Zadrži jezo v sebi,
ugrizni se v ustnico.
Krivica zelo boli,
veliko energije vzame ti.
Za izrečeno ti je hudo,
a žal – bilo je povedano.

Če močan si bil,
ko si nepremišljeno kaj izgovoril
in prijatelja užalostil,
bodi močan še zdaj
in besede vzemi nazaj.

Ko mene več ne bo

Čez čas, ko mene več ne bo,
ko v grobu spalo bo moje telo,
bo vse drugače, kot je bilo,
ko še tlačila to našo sem zemljo.

Čez čas, ko mene več ne bo,
poselili tujci bodo
vso našo pokrajino,
slovensko se bo redko slišalo.

Čez čas, ko mene več ne bo,
še narava vsa drugačna bo.
Poletje prevroče bo,
orkani spreminjali bodo Zemljo.

Čez čas, ko mene več ne bo,
res vse drugače bo.

Leta hitijo

Že dolgo je tega,
ko sva bila pomlad.

Leta mimo naju hitijo,
tudi poletje je mimo.

Jesensko vreme listje škrlati,
zaveva se časa, minljivosti.

Hladen veter veje,
sivo, zimsko je nebo.

Jesensko listje, kam hitiš,
ko z vetrom se vrliš?

Ujela bi te rada
in čas ustavila.

A to ni mogoče,
zato uživajva v jeseni
in upriva oči
k svetli prihodnosti.

Krapje

Krapje, moj ljubljeni kraj,
Krapje, moj zemeljski raj.
Tu zibka mi tekla je dolgo nazaj,
rada se vračam v rodni kraj.

V hiši kmečki rodila sem se,
z brati in sestrami igrali smo se.
V sproščenem otroštvu spoznavali svet,
trenutke prelepe oživljam spet.

Ob molitvi in delu mineval je čas,
mama in oče sta ljubeče skrbela za nas.
Učila sta nas, kaj prav je, kaj ne,
da šli bi pripravljene na svoje živete.

Drug za drugim smo odšli,
nov dom in družine si ustvarili.
V prostem času smo se radi vračali,
saj domači so v Krapju še živeli.

A kruta bolezen je tiho prišla,
je vzela oba – očeta in brata.
Mama še vedno se dobro drži,
v domu starejših zdaj živi.

Mama največji božji je dar,
ljubezni, topline ji ne zmanjka nikdar.
Z očetom v mislih še vedno živi,
obuja spomine na srečne skupne dni.

Krapje, Krapje, moj rojstni kraj,
Krapje, Krapje, moj zemeljski raj.
Tu zibka mi tekla je dolgo nazaj,
ta pesem je zate – moj domači kraj.

Le pridi v Poljano

Le pridi v Poljano,
boš videl, kako
v Poljani življenja teko.

Revna Poljana je nekdam bila.
Da lahko nahranila usta bi vsa,
Poljanci s trebuhom za kruhom so šli,
da bi lahko preživel.

Ko v tujini so dovolj zaslužili,
v Poljano so se vrnili,
si nove domove zgradili,
se življenja veselili.

Tudi naš Kranjec je v Ljubljano šel,
a Poljanca je vedno rad imel.
Spisal je knjige velike,
v katerih Poljancev resnične so slike.

Le pridi v Poljano,
boš videl, kako
v Poljani življenja teko.

Poljana je lepo podobo dobila,
še evropski naslov za rože in štorclje ima.

Domačija Miškova te vabi,
tu in tam še štorclja te pozdravi.
Halasov grob ob cerkvi leži,
ob njem pa v parku vse cveti.

Copekov mlin se med jelšami skriva,
učna rečna pot se tam razprostira,
še rdeči zvonček ti pokima.

Le pridi v Poljano,
boš videl,
kako je v Poljani zdaj lepo.

Moja Prlekija

Lepo je v Prlekijo priti,
spet domov zaiti.
V bližini Mura žubori,
se Babičev mlin vrti.

Tu Jeruzalemske so gorice,
tam pa Banovske toplice.
Ljutomer, osrčje Prlekije,
Miklošič se tu rodil je.

V Prlekiji veter rahlo vleče,
na hipodromu so konjske dirke.
Tu je zelena prleška ravnina,
to je moja Prlekija.

Dolga mürska polja
dajejo domačega nam kruha.
Prlekiji prinesel svetovni je rekord
z letenjem po Afriki prleški golob.

Tu se dobro pije,
na mizi diši meso iz tünke,
kvasenice, poštržjače – to ti paše,
to je domače – to je naše.

Prlekija je moj dom,
rada vračam se domov.
Prlekija je moj dom,
vedno ji ostala zvesta bom.

Magdič

Misli moje so s tabo,
moje želje so tvoje,
moja sreča je tvoja
in zato sva srečna oba.

A čas teče – teče kot mlinsko kolo,
nikoli nazaj – vedno naprej.
Tako teče tudi življenje naju dveh
po svetlih in temnih poteh.

Grenki in veseli dnevi naju še čakajo,
kajti življenje je eno samo.
Ena steza vodi na pravo pot,
iščiva jo skupaj – laže nama bo.

Dnevi najinega poznanstva tečejo,
dnevi najine ljubezni se kopičijo,
čustva se širijo
ter ljubezni predajajo.

In enkrat stopiva na skupno pot,
ne ustrašiva se zablod.
Z roko v roki, ki ju bo ljubezen družila,
bova vse težave prebrodila.

Če sva se res že našla,
ustvarjena drug za drugega,
začniva skupaj živeti,
si svoj dom ustvariti.

Laž

Moje življenje nekam drvi,
prehitro, prehitro, se mi zdi.
Saj oddahnniti ne morem si,
vsak dan me najdejo nove skrbi,
dom, služba, sto obveznosti.

Ta tempo je zame občasno prehud,
včasih se vame zajeda obup.
Od mene zahtevajo le dobre stvari,
sami se pa nočejo potruditi.

Ujeta sem v labirintu laži,
hodim v krogu prevar, nepoštenosti,
kar potihoma močno boli.

Čudim se,
da moje telo vse to zdrži.
Zdrži in zdržalo bo
vsako vašo izmišljeno težavo.
Morda pa vas kdaj laž zaskeli?
Za vse obstajajo mejniki.

Saj laž kratke ima noge,
enkrat zanje kdo zgrabi te
in povrne storjeno gorje.

Ljubezen ni igra

Ljubil si, dragi, me,
toda kako?
Ko srečal si drugo dekle,
si hotel, da tudi ona tvoja bo.

Meni pa vedno govoril si:
»Draga, samo moja si.
Tebe ljubim samo
in hočem,
da vedno si z menoj.«

Ko sva spoznala se,
si rekel, da ljubiš me.
Zdaj pozabil besede si te,
saj za drugo bije ti srce.

Slišiš, dragi, kaj govorim,
slišiš, kaj želim?
Nikoli več s teboj – nikoli več,
ta lažna igra je zame preč.

Obljubljal gradove v oblakih si mi,
da tja me popelješ v cvetoči pomladi,
da ljubiš le mene,
a jaz verjela v besede sem lažne.

Se zavedaš, da ljubezen ni igra?
Ljubila sem te,
sedaj te več ne.
Želim, da me pozabiš,
a nekje v spominu ohraniš.

Ljubezen iz šolske klopi

Roka v roki
v šolski klopi
in šepet srca ...
Rodila se je ljubezen ta.

Šepetalo je srce,
ne meneč se za učitelje.
V drugi klopi
božata se dve drhteči roki.

Ljubezen v šolskih klopeh,
ljubezen v toplih dlaneh
svojo pesem igra,
ki jo slišita le dva.

Zdaj roki nista več objeti,
razšli sta se.
A ljubezen iz šolske klopi
v njunih srcih še živi.

Moj ljubi domači kraj

Starši, hvala vam za vse,
kar za nas storili ste.
Z družino rada prihajam nazaj
v moj ljubi domači kraj.

Ob spominu na vse doživeto
včasih se rosi oko.
Tam uživali smo mladosti raj,
moj ljubi domači kraj.

Bila so lepa leta otroštva,
iger in domačega dela.
Domačija žalostno sameva zdaj,
moj ljubi domači kraj.

Moje poletje

V tišino na strme gore,
na sončno morjé
v poletju me vleče srce.

Duša sprosti se,
moč spet dobim,
kot ptica lahko v prihodnost strmim.

Različni ljudje ob poti stojé,
kapela in križ pozdravita me.
Rada se ustavim, kjer Bog govori,
dušo utrujeno mi okrepi.

Zato poleti na morje, v planine se podaj,
tam našel boš zemeljski raj,
tam našel boš Božji raj.

Morda pa ...

Tiho kakor veter
šelesti mladost.
Kot cvetoče rože
cveti moje življenje.

Tiho in počasi
kot samotna reka
tečejo mi leta.

Ko vzcvetele srebrne
bodo rože mi v laseh,
bom vedela,
da konec je mladostnih let.

Siva starka bom,
me maral bo še kdo?

Morda pa le?

Navdih srca

Svetla luna spati mi ne da,
včasih pa nemir srca.
Spomini, želje se vrstijo,
v snu kot v filmu govorijo.

Če se misli razcvetijo,
tiho v verze zaživijo.
Name vse naredi vtis,
rodi se pesniški zapis.

Vse, kar je lepo in obdaja me,
z mano večkrat v sanje gre.
Zjutraj hitro vse zapišem,
da misli čez dan ne izbrišem.

Srce mi da navdih
za pesniški stih.

Ni lahko

Ni lahko najti prave ljubezni,
ni lahko pozabiti starih prijateljev,
ni lahko zapustiti rojstne vasice,
ni lahko zapustiti svojih domačih.

Zato še enkrat nasvidenje, prijatelji,
nasvidenje, mojega otroštva dnevi,
nasvidenje, kraji moje mladosti.

Ni lahko pozabiti na vse,
ni lahko najti drugih prijateljev,
ni lahko vzljubiti življenja drugje.

Ni lahko ...
Je lahko,
če ljubiš zares zelo močno.

Nekdo

Nekdo
te ima vedno rad
in to niso trava, reka, drevo ali kamen,
nekdo,
ki se nikdar ne nasiti
bližine tvoje duše.

Nekdo
zmore sprejeti tvoje trpljenje,
tvoje veselje
in ga nositi kot svoje.
Ker sam pozna bolečino
in stopa s tabo v korak,
tudi ko druge sledi
izbriše spomin.

Nekdo
te ima vedno rad.
Nekdo,
ne ve za čas.
Nekdo,
varuje tvoje skrivnosti,
tvoje želje.
Nekdo,
se pomeša s teboj med zvezde,
ko se znoči.

Ta nekdo
je angel tvoj,
je angel moj.

Otroštvo

Otroški časi so mi tekli v Prlekiji,
oh, kako prehitro so minili.
Prvi spomin v Krapje mi sega,
kjer sem ugledala luč belega dneva.

Iz otroštva spominjam se mlačve,
kako otroci pleve smo nosili,
dobro malico dobili,
se prašili in se veselili,
vmes še kakšno norčijo ušpičili.

Na travniku smo seno sušili,
žitno klasje na njivi nalagali,
krave pasli, se podili,
sladkorno peso okopavali
in na trgatvi sladko grozdje zobali.

Šolska leta hitro so minila,
za njimi gimnazijska so sledila.
Zaplesala sem maturantski ples
in spoznala, da gre zdaj zares.

V gimnaziji sem se zaljubila.
Pozneje z njim se poročila,
v Prekmurje se preselila,
družino si ustvarila.

Sedaj je družina center sveta,
mož, sinova in razigrana vnuka.
Vse srčno rada imam,
ob njih življenje uživam.

Vnuka na dvorišču se igrata,
na moje otroštvo me spominjata.
Ni bilo tako brezskrbno in igrivo,
a po svoje srečno, nepozabno, zanimivo.

Po mnogo letih

Po dolgih letih sva se srečala,
se spogledala,
dih je zastal ...
Si res to ti,
ki nekoč ljubezen izpovedal si mi?

Ob kavi se pogovarjava,
spomine obujava.
Lepo nama je takrat bilo,
prijel si me za roko,
ko šla sva pod zvezdno nebo.

Spomini so vrnilo se,
a kaj, ko zdaj prepozno je.

Vsak na svojem koncu sva,
skupaj več ne moreva.
Srečo sva drugje našla.

O tistih
najinih najstniških časih
pa vseeno lahko še sanjava.

Srečna sva bila,
ker sva se srečala,
se mladostnih dni spominjala.

Preveč je let

Junij je in ječmen zori,
na drugi njivi pa pšenica klasi.
Pomlad gre v poletje,
jesen pa v zimo nas pelje.
Ko zima potrka na vrata,
leto molče odkoraka.

Leto za letom ...
Že preveč je let,
štejem jih, štejem,
vse več jih naštejem!
Kaj bi zdaj z njimi,
ko se vrstijo,
kaj bi zdaj z njimi,
prehitro bežijo.

Prehitro bežijo,
jih ne dohajam.
Nočem več šteti,
starejša postajam.

Naj leta kar tekó,
srce je še vedno mladó.

Polnoč odbije

Polnoč odbije,
leto spet mine.
Podarja izkušnje,
uspehe, spomine.

Polnoč odbije,
poti so odprte
za nove načrte,
uspehe in želje.

Polnoč odbije.

Moje srce pa želi,
da srečni in zdravi
bi v novem letu bili.

Prekmurje

V Prlekiji sem se rodila,
v Prekmurje poročila.
Reka Mura nas ločuje,
kultura pa združuje.

Prleki so veseli in delovni ljudje,
Prekmurci tihi, marljivi in ponižni.
Zgodovina jih je skromne naredila,
v Prekmurce veliko srce položila.

V Prekmurju štrk z letom te pozdravi,
domačin v hišo te povabi.
Na mizo vse domače dobrote postavi,
srce in duša se ob njih ustavi.

Vsak gost se rad vrača tja,
kjer pričaka ga topla dlan,
kjer se počuti kot doma,
to je Prekmurje - naša pokrajina.

Prišel si

Prišel si
in rekel,
da me imaš rad.
Verjela sem ti,
žarela od zaljubljenosti.

Prišel si
in rekel,
naj te pozabim.

Tebe ni bilo,
srce te je potihlo čakalo,
hrepeneče upalo.

Zopet si prišel
in rekel,
da me imaš še vedno rad.

Poskušala sem te ljubiti,
nisem pa mogla zaupati.

In ti?
Še vedno si bil isti.

Morda boš spet odšel?
Potem odidi za vedno!

Privid

Tiha, samotna noč ...
Prisluhnem
in čakam.

Se mi le dozdeva?
Slišim tih korak.
Mogoče se vrača?

Saj vedela sem,
da bo enkrat prišel,
saj čutila sem,
da me pogreša.

Tišina,
le slutnja
in želja,
da pride.

Grenko spoznanje,
bile so le sanje.

Rada bi povedala

Rada bi povedala svetu,
da si moja mati.

Rada bi povedal svetu,
da si moj oče.

Rada bi povedala svetu,
da sta v mislih vedno z mano.

Rada bi povedala svetu,
da najdražja starša sta.

Rada bi povedala svetu,
da ljubim vaju srčno
in vedno tako ostalo bo.

Spomini

Ah ta leta,
kam so se zgubila?
Še včeraj - se mi zdi,
smo se otroci po travniku podili.

Otroštvo je bilo brezskrbno,
s srečo in ljubeznijo prežeto.
Srce pogosto pesmi radostno je pelo,
vsak dan bolj k zrelosti hitelo.

Življenje zdaj v spominih se mi vrača.
Starši so se poslovili,
tudi brata smo zgubili.
Ostala brez življenja je in prazna,
osamljena je naša domačija.

Brat in sestri na svoje so odšli,
si družine ustvarili.
Sama sem prva od doma šla,
družino imam in vnuka dva.

Radi se imamo,
se ob praznikih srečujemo,
spomine skupne obujamo.

Leta hitro so odšla,
sedaj me čaka penzija.
Ne skrbite, kaj počela bom doma!
Uživala bom, uživala,
vse zamujeno pokrpala.

Srečna sem

Srečna sem ob svitu jutra,
srečna sem v utripu delovnega dne,
srečna sem ob večerni sončni zarji,
srečna sem, ko Ave Marijo v zvoniku zvoni,
srečna sem v spokojnosti večera in noči.

Srečna sem ob možu, ki me ljubi,
srečna sem v družbi sinov,
srečna sem ob smehu vnukov.

Srečna sem v razdajanju za druge,
srečna sem, če drugi srečni so z menoj,
srečna sem, ker živim in sem.

Srečna sem med svojimi rožami,
srečna sem, ko napišem novo pesem,
srečna sem s prijatelji, ko plešem,
srečna sem – da vam lahko vse to povem.

Srečna sem!

To si ti

Visok,
temnolas,
rjavook,
nasmajan,
skrivnosten,
ljubezniv,
zapeljiv
in ves moj
spet nocoj
v sanjah boš ti!

Trije dobri možje

Miklavž, Božiček, dedek Mraz
decembra pridejo med nas.
Vsi so obloženih rok,
radodarni do odraslih in otrok.

Če bila bi jaz Miklavž,
bi grela tebe in vso vas.

Če Božiček bi postala,
bi te v sanjah pestovala.

Če bi dedek Mraz bila,
izpolnjena bi vsaka želja ti bila.

Nisem Miklavž,
nisem Božiček
in ne dedek Mraz.

Z veseljem ti pa povem,
da dober človek sem,
za praznike vse dobro želim res vsem.

Vinarium

Na vrhu goric,
blizu lendavskih toplic
mogočno v oblake kipi,
na štiri države strmi
Vinarium veličasten,
ponosen in krasen.

Med goricami kraljuje,
vinograde varuje.
Obiskovalca se razveseli,
pogled enkrat mu ponudi,
svoj mošnjček veselo polni.

Hadik je z vojsko zaslovel,
Vinarium pa bo v turizmu blestel.

Veš, mama

Draga mama,
rada bi ti razodela,
da še dolgo bi te rada imela,
s tvojimi nasveti srečno živila.

Veš, mama,
sedaj se še ne zavedam,
kako počutila bi se brez tebe,
kako osamljeno bi bilo moje srce.

Ko zjutraj zgodaj vstanem,
te ob štedilniku že najdem.
Hitiš, da zajtrk nam pripraviš,
nato v hlev se že odpraviš.

Tvoj delovni dan vse predolg je,
počitka ne poznaš nikoli.
Iz dneva v dan od dela do dela hitiš,
ker nam lepše življenje želiš.

Pa ni prav, draga mama, to,
da za otroke garaš premočno.
Vedi – tudi mi ti želimo pomagati
in breme vsakdanjika olajšati.

Za moja vnuka

Iščem dve barvi
za dva najlepša cvetova.

Iščem dve zori
za dva svetla dneva.

Iščem dve senci
za dve mladi brezi.

Iščem dva mostova
za prečkanje vseh vodá.

Iščem dve svetli zvezdi
za dve temni noči.

Iščem dve ravni poti
za dve mladi življenji.

Iščem dve sreči
za dve ljubi srčeci.

Iščem – za moja vnuka
Majo in Ireneja.

II.

Spoznanja

Ajda cveti

Prelepo cveti, omamno diši,
kot bela nevesta
je njive ajde zavesa.

Čebelice med
nabirajo spet -
kostanjev, cvetlični,
ajdov, zeliščni.

Ko dozori
in se posuši,
zrnje ajdovo
v mlin odpeljejo.

Tam zmlelo se bo
to zrnje drobnó.
Kašo in moko bomo dobili,
se z žganci in krapci mastili.

Ajda cveti,
omamno diši.
Čebelice simfonijo pojo,
ko skrbno med zbirajo.

Ajda cveti, omamno diši.
Pridi še ti, boš videl, kako
ajdini cveti krasno cvetó
in pri srcu ti bo
kot meni lepo.

Bodi to, kar si

Bodi to, kar si,
ne pusti v življenju se voditi,
drugim ugoditi,
na sebe pozabiti.

V življenju je pač tako,
da se ljubimo,
da sodelujemo,
se dopolnjujemo,
si pomagamo
in nikakor ne tekmujemo.

Zakaj sosed zavisten je,
če pri drugem na dvorišču nov avto je,
pri tretjem kopalnica preureja se,
četrty pa na Jamajki sonči se.

Vsak za to, kar ima,
trdo gara.
Bodi to, kar si,
zadovoljen s tem,
kar si sam ustvaril.
Ne bodi zavisten,
ampak pristen in pošten.
Bodi to, kar si!

Čas beži

Čas beži,
dan zori,
noč odmeva
v jutru dneva.

Sonce vstane,
dan zajame,
človek v žarke se ujame.

Čas v večer ugaša,
me o življenju vpraša:
»Kje si hodila,
kaj dobrega storila,
koliko src nagovorila?«

Bila sem daleč,
bila sem blizu,
čutila tvojo sem bližino.

Jutri novo hrepenenje,
iz bolečine vstalo bo življenje.

Dan odhaja,
konec raja.
Bliža končna se postaja.

Človek se podarja

Človek človeku se podarja,
ker pač ni stroj za tiskanje denarja.
Iz ljubezni vse na svetu naredi,
da srečen bil bi ti, jaz in vsi.

Človek ni žival – je bitje sveta,
ki išče sebi sorodnega človeka.
Podari ljubezen mu,
da najdeta smisel življenju.

Človek človeku se podarja,
z vsem, kar ima, in ga obdarja.
Življenjska resnica je ta,
da sam ne more obstati,
zato se mora podarjati.

Gledamo, a ne vidimo

Gledamo, a ne vidimo!
Poslušamo, a ne slišimo!
Kajti gledati
še ne pomeni videti
in poslušati
še ne pomeni slišati.

Da bi uzrli bistvo
in slišali Resnico,
potrebujemo več kot oči,
potrebujemo več kot ušesa,
potrebujemo srčnost srca.

Videti moraš z rokami
in slišati s srcem,
da boš znal dajati
in ne le jemati.

Videti in slišati
moraš s srcem!

Dan za objeme

Danes je pravi dan,
dan za dajanje objemov.

Žarki objamejo sonce,
sonce objame gore,
polja in travnike.

Sapica se z vetrom objema,
nežna rosa travo objema,
otrok se mame oklepa,
fantič dekle objema.

Današnji dan si zapomni,
roka roke se drži,
objem ju v eno združi.
Danes je pravi dan
za sprejemanje objemov.

Pridi,
dajem,
pošiljam
ti objem!

Iskalci smo

Nemirni iskalci smo
v neskončnem oceanu,
v nenehnem zbiranju,
kopičenju bogastva
vse naše življenje.

V naravi telesnim potrebam sledimo,
po hrani, obleki s prilaščanjem rasemo.
V duhovnem svetu pa ni cilj jemati,
ne več imeti,
ampak v ljubezni in radosti rasti.

Sreča ni v prilaščanju,
ampak v nenehnem dajanju,
v preraščanju odpovedovanj in kreposti,
ki nas pripeljejo do večne radosti.

Smo večni iskalci,
vsak na svoji poti,
od mladosti
do večnosti.

Kultura je ...

V zadrego me spravil sosedov je Jura,
ko me je vprašal, kaj je kultura.

Kultura je sladoled, ko v vrsti ga čakaš,
kultura je risba, ki jo naslikaš.

Kultura je knjiga, če jo prebereš,
kultura je ples, ko ga zaplešeš.

Kultura je tudi, če kaj recitiraš,
in kultura si ti – ker me poslušáš.

Kaj je kultura

Otrok mamó vpraša,
kaj je to kultura,
kdo se z njo ponaša?

Mama začudena obstane,
saj resno jo vprašanje gane.

Premisli, mu skromno obrazloži
in tako odgovori:

»Kultura nas sprejme,
ko se rodimo,
rase z nami,
ko se igramo,
rišemo in plešemo,
ko v vrtec hodimo,
spremlja nas v šolo
in ko v službo hitimo.

Ko smo veseli,
se z nami smeje.
Ko žalostni smo,
nam dušo ogreje.

Pesmi in knjige nam piše,
slike nariše,
les oblikuje,
pravljice bere,
naravo ohranja,
stavbe vzdržuje,
staro z novim povezuje.

Prijazno se z vsemi rokuje,
starejše spoštuje,
prešerno poje,
veselo pleše,
lepo pozdravlja,
se ob odhodu poslavlja.

Kultura je naša zgodovina,
tudi naša domovina.

Od rojstva do smrti
z nami živi.
Kultura sem jaz, si ti,
smo mi vsi.«

Ključ

Pošiljam ti ključ,
ki odklepa vrata pravice
za vse ljudi.

En bel ključ,
ki odkriva milino duše,
da ne bo osamljen nihče.

En črn ključ,
ki zapira vse dostope temi,
bolezni in žalosti.

Prosojen otroški ključek,
ki te bo kot angel spremljal,
pred slabim varoval.

En rdeč ključ,
ki te bo napolnil z ljubeznijo,
da boš občutil sočloveka.

Oranžni ključ,
da boš v sebi nosil žarke sonca,
izžareval srečo, ogreval srca.

En zelen ključ
za obilje plodov narave,
da bo zemlja nasitila nas vse.

En moder ključ
za topel objem neba,
da nihče ne bo brez doma.

En zlat ključ
za droben rdeč cvet,
ki v tebi izpiše moje ime.

In poseben ključ,
ki mi odpre
tvoje srce.

Milanu

Minilo je eno leto,
ko si spoznal, da je ljubiti lepo.
Srečala v naravi sta se,
mislil si, da je to zate pravo dekle.

In meseci tekli so kakor sanje,
ljubezen uživala sta vsak dan.
Načrte kovala sta za življenje,
podrla jih ona je – ker te varala je.

Lepo ti je bilo, ko sta še skupaj bila,
hudo ti je zdaj, ko sta se razšla.
Vendar izberi sedaj drugo pot,
kjer boš našel pravi izhod.

A meni povej zdaj,
če je v tvojem srcu ljubezni še kaj,
da ljubiš me
bolj kot prejšnje dekle.

Ne bom ti pisala,
da mi je žal, ker sva se spoznala,
saj tudi moje srce ljubiti želi
in ljubljeno biti - kakor ti.

Upal si in ljubil,
iskrene ljubezni nisi dobil.
Zato zdaj upaj in ljubi,
pa se ljubezen ti nasmeji.

Pisana jesen

Prišla je jesen v vas,
pisano listje pada spet med nas.
Sadove jeseni pobirat hitimo,
se vsakega pridelka veselimo.

V shrambi shranjeno je sadje,
v kleti krompir in zelje.
V sodih belo in rdeče vino
nas za praznike bo grelo.

V gozdu se šopirijo gobani,
kmalu bodo vsi pobrani.
Še kostanj se nam tu dobrika,
njegova ježica nas pika.

Le eno napako ima jesenski čas,
za njim pride mrzla zima v vas.
Sneg pobeli vso dobroavo,
k počitku pripravi naravo.

Novo leto

Leto 2020 kmalu mimo bo,
mnogo vsega se nam je zgodilo.
Vse slabo nas je nekaj naučilo,
vse dobro pa srce je otoplilo.

Novo leto je pred vrati.
Ga bomo zdravi preživeli,
dobre odnose gojili
in se vseh dni v letu veselili?

Naj še naprej le dobro se godi,
objemajo naj nas sreča,
zdravje in ljubezen.
Naj bo vsak nov dan ti srečen.

Srečno novo leto!

Pomlad

Pomlad bo kmalu prišla,
zimo megleno pregnala.

Že vabijo zvončki, trobentice,
na vejah rumene mačice.

Spomladi je zares lepo,
ko vse cveti,
nas z vonjem omami.

Ptički na vejah pojo,
se lastovke in štorke vrnejo,
gnezda nova iščejo,
pridno jih gradit hitijo.

Po travnikih se štorke sprehajajo,
žabe lovijo, vejevje nabirajo.
Potem pa v gnezda sedejo,
jajca znesejo in valijo.

Rod svoj pomladijo,
da ga obdržijo.

Šopek zvončkov

Šopek zvončkov smo nabrali,
komu bi jih podarili?

Mamicam,
babicam,
ženam,
dekletom,
pa tudi očetom.

Mamica - tebi, ki praznik praznuješ,
babica - tebi, ker se za vnuke žrtvuješ,
žena - tebi, ki za družino živiš in skrbiš,
dekle - tebi, ker z mano se družiš,
oče - tebi, ker z mamom me ljubiš.

Vse najboljše za praznik vaš,
sprejmite šopek zvončkov od nas.

Sončnica

Spomladi, ko je sonček na vrt posijal,
je sončnico majhno iz zemlje izzval.
Celo poletje je dež jo zalival,
veter narahlo ves čas jo je zibal.

Sonce jo greje,
sončnica lepa veselo se smeje.
Za soncem se obrača,
se ves dan mu klanja.

Kmalu bo jesen prišla,
za njo pa hladna zima.
Takrat se bo poslovila
in lačne ptičke hranila.

Sonce sreče

Čas resnične ljubezni,
srečni življenjski trenutki ...

Vse se enkrat v spomine spremeni.
V sedanost jih prikliče le želja
po minulih lepih dneh,
zasidranih v naših srcih.

Od spominov se ne da živeti.
Kliče nas sedanost, življenje,
vsakdanje delo,
veselje ali razočaranje.

Pozabimo težave,
bodimo srečni ljudje!

Sreča povsod naj vlada.
Naj je bo dovolj za vse!

Tudi sonce vzhaja
in zahaja,
s toplino ogreva nas vse.

Živi tako,
da ti bo sonce vedno sijalo
in srečo prinašalo.

Pesem zvonov

Vsako jutro se zvon oglasi
v naši vasi.
Včasih zaspane,
včasih budne
nas dobi.

Pesem zvonov se milo glasi,
ko v čast materi Božji – Mariji zvoni.

Pesem zvonov mogočno doni,
bliža se Gospodov dan – sporočiti želi.

Pesem zvonov nevsiljivo zvoni,
k sveti daritvi smo vabljeni vsi.

Pesem zvonov slovesno doni,
proščenje – poroka se v župniji slavi.

Pesem zvonov prodorno doni,
grozeče oblake pregnati želi.

Pesem zvonov žalostno zveni,
spet je nekdo zatisnil oči.

Prvi utripi

Otrok se rodi,
zajoka,
prvi vzdih - prvi utripi.

V prvih letih
se vse le krog njega vrti.
Prve besede,
prvi koraki.

V vrtcu se igra,
vse bolezni pobira,
prve prijatelje dobiva.

V šoli se nauči
brati, pisati, računati.
Prvi dosežki,
prvi uspehi.

Šolo konča, se zaposli,
od doma odseli,
sledi svoji ljubezni.
Prava ljubezen,
prva družina.

Pismo

Pošiljam, vojak moj, ti spet to pismo,
prebral v njem moj topel boš pozdrav,
čeprav brez tebe žalostna samevam,
mi je v tolažbo, da si živ in zdrav.

Želim pisati srečne ti novice,
a se med slabimi kot iskre razprše,
v prikrito žalost sem ovila svoje lice,
le misel nate greje mi srce.

Zamrlo v meni je prešerno petje,
le redko se nasmejem še.
Na mizi moji usahnilo je cvetje,
le k tebi si želi srce.

Vsak hipec dneva, dragi, sem s teboj,
v naročju tvojem vedno rada bi ostala,
bedela dolgo v noč bom spet nocoj,
toplo pozdravlja te enkrat še tvoja draga.

Pred božičem

Hiša je praznična vsa,
hčerka in sin sta iz mesta prišla.
Iz peči potica diši,
v kotu božično drevo stoji.

Oče in mati sta odložila skrbi,
ob praznikih se jima obraz razvedri.
Ob domačem ognjišču spet zbrani so vsi
za božično-novoletne dni.

Božično-novoletni čas
prinaša srečo, mir med nas.
Žarki ljubezni nam v srcih goré,
zdravja, veselja si vsi želé.

Oče in mati želita si še,
da kdo od otrok domov vrnil bi se.
Takrat bi srce polno bilo
in duša pomirjena.

Pesem o prijateljstvu

Prijateljstvo je kakor sonce,
ki pogleda iz megle.
Prijateljstvo je žarek zvezde,
ki pokuka iz teme.

Prijateljstvo je zgodba,
ki se ne konča,
če prijatelj te ne izda.
Prijateljstvo je neskončno morje
pod jasnino modrega neba.

Prijateljstvo oblikuje pot usode,
nas spremlja vse življenje.
Treba ga je negovati,
če ga hočemo obdržati.

Pravi prijatelj

Pravi prijatelj je tudi tisti,
ki včasih pesmi piše,
vmes še kaj nariše.

Prijatelj predobro ve,
katera beseda te boli
in katera nasmeji.

Prijatelj ti vedno pomaga.
Prijatelj te čaka tam,
kamor si ne upaš sam.

Pravi prijatelj skrivnosti ne izda,
ker se zaveda,
da jih tudi sam ima.

Sanje

Ko stopiš vanje,
se sanje
ne prebudijo.

Spijo dalje,
če se nihče
ne zmeni zanje.

Če pa vase te ulovijo,
se s tabo podijo
in te do jutra ne zapustijo.

Zjutraj te zaspanega prebudijo,
drugam odhitijo vragolije počet,
več ne moreš jih ujet.

Ko nas sanje razvajajo,
je sanjati lepo.

Teden

Teden spet se je iztekkel,
že ponedeljek je pritekkel.

Za njim torek ves zaspan
nam vošči dober dan.

Hitro sredi je že vstala,
četrtek k sebi poklicala.

Petek bil je ves vesel,
da je še soboto ujel.

Praznična nedelja me že čaka,
naloge za naslednji teden da.

Meni se pa lepo zdi,
če med tednom so še prazniki.

Smo le ljudje

Vsi smo le ljudje,
drug drugemu povzročamo dobro ali gorje.
Semena različna v nas kalijo,
v naša dejanja dozoriyo.

Smo le ljudje,
v sebi nosimo sveta želje.
Na tuj račun živimo,
revne krademo, da sami bogatimo.

Smo le ljudje,
ki obljub se svojih ne drže.
Eno lice sebi kažemo,
z drugim pa svetu lažemo.

Smo le ljudje,
razum imamo in srce.
Vsi zmagamo,
ko zmage si želimo,
a vojne nikoli ne dobimo.

Nismo angeli – smo le ljudje.
Slaba dejanja dušo nam težé.
Navade v krempljih nas držijo,
dobre želje v zla dejanja spremenijo.

Nismo angeli – smo le ljudje.

Velika planina

Šla sem na Veliko planino,
pod modro nebo,
bom bliže Gospodu,
našemu Stvarniku.

Vzpenjam se po strmini
po gozdni senčni poti,
med borovci in skalami.

Srečujem prijazne ljudi,
z vseh koncev sveta so prišli.
Ni važen jezik – vsak prijazno pozdravi,
kot je v planinah v navadi.

Na travniku krave se pasejo,
z zvonci okrog vratu cingljajo.
Ob gozdni jasi konji rezgetajo,
nadležne muhe preganjajo.
Gorski zrak mi odgovarja,
dehteča ciklama me pozdravlja.

Iz daljave slišim zvonjenje
iz kapelice Marije Snežne.

V cerkvici začutim bližino Boga,
bližino vseh ljudi,
ki pri maši so bili.

Hvala, Marija Snežna ti.

Vnukova slutnja

Kaj bi jaz brez babice,
vedno zame se zavzame.
Kaj brez deda bi, seveda,
zrasel v malega »ničveda«?

Babica najbolje ve,
kaj njen vnuk najraje je.
S pravljico v sladke sanje
z veseljem ga pospremi vanje.

Dedek se na vse spozna,
težave vse rešiti zna.
Meni pa se močno zdi,
da mu uspem pomagati.

Eno me pa le skrbi.
Če se meni kaj zgodi,
kdo bo zanju poskrbel,
kdo bo njuni srci grel?

Vse je možno

Vse je možno,
vse je prožno,
vsi hitimo,
vsi drvimo,
v nas globoke so praznine,
sliši glas se iz globine.

Vse imamo,
nič ne damo,
se ljubezni ne predamo.
Samo zase vsi skrbimo,
slepi mimo ljudi hitimo.

Ni življenja brez hotenja,
ne brez truda in trpljenja.
Vse je težko,
ni nebeško,
ker življenje je človeško.

Vse je možno.

Zdravje

Človek,
bodi srečen, da si zdrav,
saj nikoli ne veš,
kdaj med invalidi boš pristal.

Varuj zdravje
kot največje dobro,
saj preden se zaveš,
te bolezen potisne v globino.

Če pa se ti zgodi,
da med invalidi pristal si,
vedi, da nam je lepo,
saj v srcu mi bogati smo.

Polni smo železne volje,
ko nam gre na bolje,
da premagamo bolezen,
saj druží nas ljubezen.

Smo veseli in vedno dobre volje,
bolezen ni noben bav, bav.
Neguj svoje zdravje,
pa boš čil in zdrav.

Zdravje II

Ko zdravje te enkrat izda,
se zaveš
in si priznaš,
da največja je vrednota.
Ne pomaga ti bogastvo sveta,
saj kupiti se ga z denarjem ne da.
Bolj paziš, kaj poješ,
več se giblješ, telovadiš,
ne lenariš,
kolesariš in pešachiš,
plavaš in v planine hodiš.

Narava zdravje ti bo dala,
če je tu še zdrava hrana.
Ko to spoznaš,
živiš tako.
Pogosto se sprašuješ,
zakaj ti prej ni mar bilo.

Živi torej čim manj stresno,
zmerno jej, razgibaj telo,
misli dobro in tako ravnaj,
pa boš zdrav, življenje bo pa raj.

Že mama mi je rekla

Že mama mi je rekla:
»Bolj mirno boš živela,
če vse težave življenja
s pogumom boš sprejela.«

Trdila je,
da življenje je mladost,
življenje je modrost,
življenje je svetost.
Vsak dan kaj novega prinese
ali slabega odnese.

Dobrota osrečuje, bogati,
ljubezen pomlajuje in ostaja,
posebno vez ustvarja
med mladimi in starimi.

Le prijatelja poslušaj,
vedno mu zaupaj.
Težave skupaj bosta premagovala,
če se bosta dopolnjevala.

Kar mama mi je rekla,
me večkrat nanjo spominja.
Njene besede pa držé,
življenje prav res takšno je.

III.

Življenje so zgodbe

Morska ribica

Morje v soncu se blešči,
v njem kopalcev mrgoli.

V morju je bila doma
mala morska ribica.
Sem ter tja je plavala,
kopalcev klepet poslušala.

»Morala sem na morje priti,
težave svoje pozabiti.
Mož me je zapustil,
me z ljubico nadomestil.«

»Vse leto dosti smo garali,
hišo prenovili,
marsičemu se odrekli,
dopust si res zaslužili.«

»Bolezen telo mi ubija,
dan za dnem se stanje slabša.
Morje energije mi bo dalo,
raku kljubovalo.«

Morska ribica je slišala,
potiho si je mislila:
»Srečna bodi, da si riba,
široko morje ti je dano,
življenje le z dobrim poslano.«

Otrok brez očeta

Mlado dekle se zaljubilo je,
za čednega fanta se vnelo je.
Ljubezen je bila goreča,
dokler ni postala noseča.

Ko fant to izve,
zapusti ubogo dekle.
Nikoli se več ni zanimal za njo
niti za dete rojeno.

Otroku mamica mlada
bila je ata in mama.
Lepo ga je vzgojila,
mu življenje svoje posvetila.

Otrok je pogosto pogrešal očeta,
a kaj, ko je oče zatajil otroka.
Minila so leta,
otrok zraste v mladeniča in očeta.

Njegova življenjska odločitev je bila:
nočem hoditi po stopinjah svojega očeta!

Pada, pada beli sneg

Pada, pada beli sneg na ceste in poti.
Mama se zame boji,
da našel domov ne bi poti
sredi zimske noči na poti k ljubici.

Pada, pada beli sneg na ceste in poti.
Vse je belo, gosto sneži.
Oče resno me svari,
naj se ne peljem k ljubici.

Pa če pade ga metre tri
in četudi oče me svari,
če mama opozarja me,
nič od poti ne odvrne me.

Naj ga pade meter, dva,
bom nocoj prišel do tja.
Tam je moja ljubica
in del mojega srca.

Nihče prepričal me ne bo,
niti sneg ne temno nebo,
saj ljubim jo srčno,
me vleče k njej močno.

Prišel je svet' Martin

Prišel je svet' Martin,
da iz mošta bo naredil vin'.

Ko svoj krst med prijatelji
v kleti je opravil,
je še klobuk in obleko tam pozabil.
Tako zelo se je napil,
da je pozabil,
kje doma je bil.

Ves nemočen od krsta mošta
je ob neki kleti obsedel.
Kje po goricah domov naj bi šel,
pa nikakor ni dojel.

Ženo njegovo je močno skrbelo,
da ga v vinjenem stanju ne bi
kaj hudega doletelo.
Hitro ga po goricah je šla iskat,
ko ravno se v jarek je spravljal spat.

Začuden Martin se je predramil
in se prijazno ji nasmehnil.
Žene svoje skoraj ni spoznal,
ji jecljaje je dejal:

»O, zlata ti ženička moja,
komaj sem te prepoznal.
Na krstu sem preveč na zob ga dal
in sam domov res ne bi znal.«

»Oj, ti šleva pijana!«
se žena razjezi,
klobuk mu na glavo posadi,
opravo vzame
in ga proti domu napodi.

Zvestoba

Po goricah hodita,
mu žena pridiga:
»Najrajši bi te prekrstila,
kot da vsako leto
iščem svojega Martina.
Pa kaj, ko rada te imam,
nazaj domov te zdaj peljam«.

Dolgo, dragi, te že čakam
v upanju, da prišel boš.
Saj si vedno mi govoril,
da mi hočeš postati mož.

Danes zopet željno čakam,
vem, da čakam te zaman.
Srce polno je grenkobe,
želi si tvoje zvestobe.

Zvestoba,
zvestoba
nezvesta,

nesrečo prinašaš ljudem,
žalost mladim dekletom,
ko fantič odhaja,
se za vedno poslavlja.

Sinoči

Sinoči si na vasi bil,
prišel k dekletu po slovo.
Si rekel ji: «Pozabi me,
ker več ne smem ljubiti te.»

Ko vse si ji povedal to,
podal si ji roko v slovo.
Dekle povесilo glavo,
s težavo ti povedalo:
»Srečna naj bo tvoja pot,
življenje tvoje brez nezdod.«

Se deklica jokala je,
te prosila: »Ostani še,
saj veš, da ljubim te srčno,
saj veš, da tvoja sem samo«.

Vendar bilo je vse zaman,
fant odšel je daleč stran
v drugi kraj, kjer čakalo je
novo dekle podobno razočaranje.
Fant zbiral dekleta je,
zato še vedno samski je.

Štorklja priletela bo

Kot štorklja vsako leto
prek oceana v svoje gnezdo
sem sam se rad vračal tja,
kjer sem bil doma.

Sedem nas živelo je doma,
bilo je premalo kruha za lačna usta vsa.
Tujina me je pri petnajstih zvabila,
tuji kruh mi rezala.

Leta so minevala.
Bila so leta trdega dela,
bila so leta odrekanja,
bila so leta veselja.

Družino sem si ustvaril,
srečno v tujini živel,
dokler nisem ostarel
in močno zbolel.

Moja zadnja srčna želja je bila,
vrniti se domov –o, moja Polana.

Štorklja spet spomladi priletela bo.
A moje srce je omagalo,
domov me več ne bo.

Foto: Christopher Kubaseck (freemages.com)

Trgatev

Ko se zima poslovi
v goricah so na delu rezači.
Delo pomladno se začne,
rezanje, kopanje, škropljenje.

Poletje vroče mineva,
v goricah grozdje dozoreva.
Klopotec vabi, da pred škorci
ga moramo čim prej obrati.

Gospodar sladkor v grozdju meri,
pripravi vse v kleti.
Gospodinja na trgatev se pripravi,
da brači ne bi lačni ostali.

Trgajo veseli brači,
pomagajo močni nosači,
pütar vriska,
preša stiska.
Sladek mošt že v sode teče,
dobro letino naznanja.

Z dobrotami je obložena miza
vrle gospodinje.
Brači dobre volje so,
saj špricarji delujejo.
Na koncu harmonika zaigra,
poje, pleše družba vsa.

Vino v sodih zdaj bo vrelo,
na martinovo bo zrelo.
Vsi se bomo znova zbrali,
vino mlado počastili.

Zadnji nasmeh

Včasih, ko ne morem spati,
gledam mesec in mislim nate.
Spominjam se tvojega nasmeha,
isker v tvojih očeh.

Sprašujem se,
ali se tudi ti kdaj spomniš name
v upanju,
da kje še srečava se.

V takih nočeh se misli moje
spremenijo v nežne dotike,
v tvoje besede
in tvoje poljube.

Takrat si ne morem odpustiti,
da sem ti pustila vstopiti
skozi vrata svojega srca -
potem pa dovolila ti oditi.

Če pa slučajno nekoč, nekje,
misleč nate
v soju zvezd za vedno zaspim
z nasmehom na ustih,
me ta dan v mesečini poišči
in mi podari še zadnji nasmeh.

Zakaj si odšla, mati?

Zakaj si odšla, mati,
v širni svet,
v tujino živet?

Zakaj si pustila me
v zibelki z babico samo?
Zakaj odšla si,
moja draga mati?

Ker te ni in ni,
čakava te z babico sami,
da se boš domov vrnila,
me nežno objela in obljubila,
da me nikoli ne boš zapustila.

Čakam te.
Iz leta v leto te čakam.
Iz deklice male
sem odrasla v dekle,
ki že fanta našlo si je.

Pridi, draga mati.
Od solza je mokro moje lice,
pridi in obriši te solzice.
Čakam te!

 Obračaj v dobro - svoje dni.
dokler življenja luč gori!

IZDAJO PESNIŠKE ZBIRKE SO OMOGOČILI:

Občina Lendava	Zavod za okolje in turizem Dobrovnik
Občina Črenšovci	Nafta Strojna, d.o.o. Lendava
Občina Odranci	Gondvana, d.o.o. Dobrovnik
Občina Dobrovnik	Cadis - računalniško projektiranje d.o.o. Lendava
Občina Turnišče	Virš, d.o.o. Lendava
Občina Velika Polana	Elmond, d.o.o. Lendava
Občina Kobilje	Dening, d.o.o. Lendava
Občina Ljutomer	Frizerstvo Dragica Žižek, Hotiza
Javni sklad RS za kulturne dejavnosti	Ocean Orchids Dobrovnik
Knjižnica – Kulturni center Lendava/ Lendvai Könyvtár és Kulturális Központ	Mera Ljutomer, d.o.o.
Zveza kulturnih društev Lendava	Prosigma, d.o.o. Ljutomer
Folklorno društvo Prekmurje Lendava	Prekmurec, d.o.o. Lendava
Društvo upokojencev Lendava	Elektrostudio, d.o.o. Lendava
KD Miško Kranjec Velika Polana	Elipron, d.o.o. Lendava
Artex, d.o.o. Lendava	Cvetličarna Ana Lendava
Mestna skupnost Lendava	Družina Magdič

*Iskrena hvala vsem imenovanim in tudi neimenovanim, ki ste kakor koli prispevali,
da je zbirka **Drobtinice sreče** ugledala luč sveta.*

KAZALO:

Mag. Marko Repnik

Drobtinice sreče Janje Magdič 5

Olga Paušič:

Pesmi kot podobe življenja 7

I. Drobtinice sreče 11

Drobtinice sreče 13

Bilo je 14

Barve življenja 14

Brat 15

Bolečina 16

Čakaj me 16

Čakanje 17

Dedkova pesem 17

Dobro jutro, dober dan 18

Jeza 18

Ko mene več ne bo 19

Leta hitijo 19

Krapje 20

Le pridi v Poljano 21

Moja Prlekija 22

Magdič 23

Laž 24

Ljubezen ni igra 25

Ljubezen iz šolske klopi 26

Moj ljubi domači kraj 26

Moje poletje 27

Morda pa ... 27

Navdih srca 28

Ni lahko 28

Nekdo 29

Otroštvo 30

Po mnogo letih 31

Preveč je let 32

Polnoč odbije 33

Prekmurje 33

Prišel si 34

Privid 35

Rada bi povedala 35

Spomini 36

Srečna sem 37

To si ti 37

Trije dobri možje 38

Vinarium 39

Veš, mama 40

Za moja vnuka 41

II. Spoznanja 43

Ajda cveti 45

Bodi to, kar si 46

Čas beži 47

Človek se podarja 48

Gledamo, a ne vidimo 48

Dan za objeme 49

Iskalci smo 49

Kultura je ... 50

Kaj je kultura 50

Ključni 52

Milano 53

Pisana jesen 54

Novo leto 54

Pomlad 55

Šopek zvončkov 56

Sončnica 56

Sonce sreče 57

Pesem zvonov 58

Prvi utripi 59

Pismo 60

Pred božičem 60

Pesem o prijateljstvu 61

Pravi prijatelj 61

Sanje 62

Teden 62

Smo le ljudje 63

Velika planina 64

Vnukova slutnja 65

Vse je možno 65

Zdravje 66

Zdravje II 67

Že mama mi je rekla 68

III. Življenje so zgodbe 71

Morska ribica 73

Otrok brez očeta 74

Pada, pada beli sneg 75

Prišel je svet' Martin 76

Zvestoba 77

Sinoči 78

Štorklja priletela bo 79

Trgatev 80

Zadnji nasmeh 81

Zakaj si odšla, mati? 82

Kazalo 86

Vrti, vrti se mlinsko kolo,
mi pa zbiramo
drobtinice večne,
drobtinice sreče.

Opoliti Janja

